

คืนที่ปีศาจออกล่า คือคืนที่เรื่องราวมีชีวิต

煌 夜 祭

ชุมนุมนักเล่าขาน
กับราตรีกาล
แห่งปีศาจ

多崎 礼 ทาซากิ เรย์ เซียบุ
สริมมต์ สัพโส เปลา

ENTER

แผนที่วงแหวน
ของหมู่เกาะกังสีบแปด

ไอ้หนู

ซุโ

อามะ

บันชา

ชาร์ว

เรซีโค

ลินด์

เอลจา

ซาโซ

กูตี

อาณาจักรแห่งซาสโซ (เซบ)

ยากิ

เซนต์สลาบลู

เซนต์

บักกัน

อังเก

และบูเต

กาลเดน

คำนำ

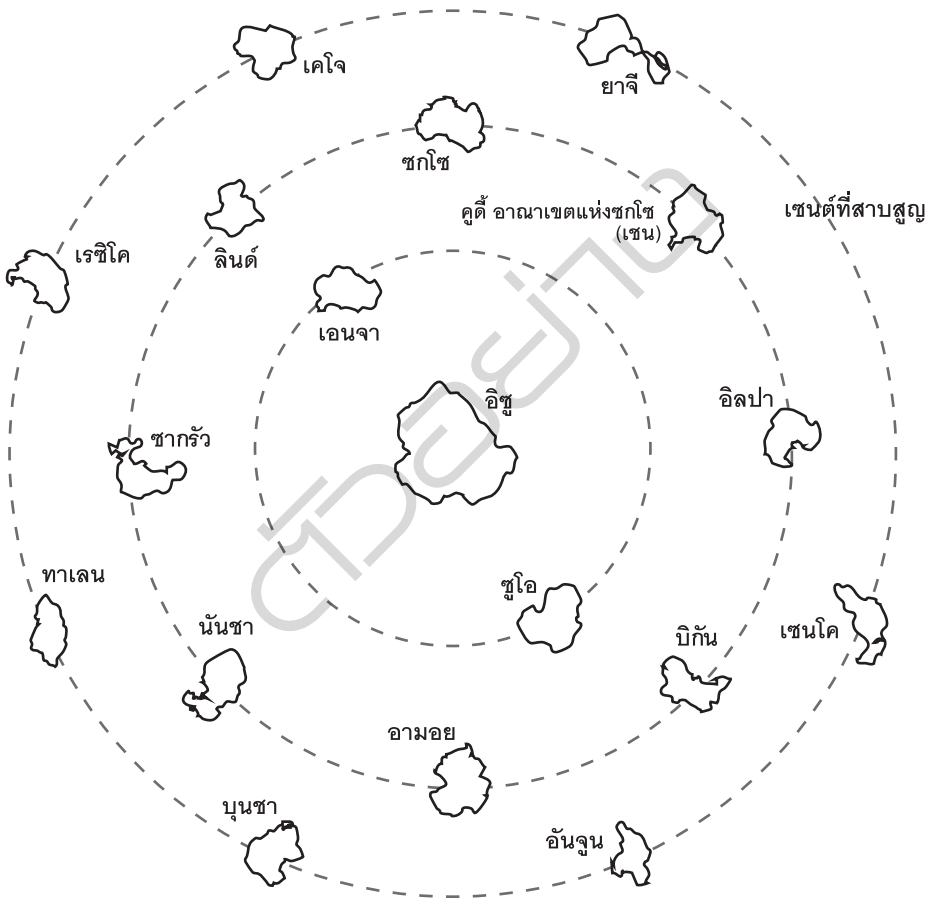
ในคืนหมยอันที่กลางคืนยาวนานที่สุดในรอบปี ว่ากันว่าจะมีปีศาจนำกลัออกมา
กินคน ว่ากันว่าหากรวมตัวกันเล่าเรื่องราวจนกระทั่งฟ้าสว่างจึงจะไม่ถูกปีศาจจับกิน
ดังนั้นจึงเกิดเป็น 'เทศกาลราตรีระยัปพราร'

นักเล่าเรื่องผู้สวมหน้ากากปิดบังตัวตนจะมาถ่ายทอดเรื่องเล่าที่รวบรวมมาจาก
เกาะต่างๆ ในหมู่เกาะทั้งสิบแปด มีทั้งเรื่องราวที่เข้มข้น ความรู้ที่น่าสนใจ ตำนาน
ที่ถูกเล่าขานต่อกันมา รวมถึงโศกนาฏกรรมอันน่าสะเทือนใจมากมายที่เชื่อมโยงต่อเนื่อง
เป็นเรื่องเดียวกัน ยิ่งฟังก็ยิ่งขนสงสัยจนอยากที่จะค้นหาความจริง...

เหตุผลที่ว่าทำไมปีศาจจึงถือกำเนิดขึ้นมา เหตุใดเมื่อมีเรื่องเล่าจึงไม่ถูกปีศาจ
จับกิน หรือตัวตนของนักเล่าเรื่องผู้สวมหน้ากากเหล่านั้นคือใครกันบ้าง เรื่องราว
ที่ถูกร้อยเรียงกันมาอย่างน่าติดตามและน่าประทับใจกำลังรอให้ทุกท่านเปิดอ่าน

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปู้คส์

แผนที่วงแหวนของหมู่เกาะทั้งสิบแปด

บทนำ

ดวงตะวันคล้อยต่ำลง ท้องฟ้าลูกโขนเป็นสีแสด ผืนสมุทรสะท้อนฟ้า
จนพร่างพรายด้วยประกายสีแดงคล้ำ

ในป่ามืดลงแล้ว เสียงร้องของนกในดงเกลดังแว่วมาจากทั้งบริเวณใกล้ไกล
เสียงขับร้องอันไพเราะที่เรียกหาราตรีกาล

เงาคนสีดำไต่ไปบนทางภูเขาซึ่งถูกบดบังด้วยหญ้าป่าแห้งที่ยังตั้งต้นตรง
ลมขึ้นจากทะเลพัดเส้นผมสีขาวขยับพลิ้ว ใบหน้านั้นถูกปกคลุมไว้ด้วยหน้ากาก
ที่เก่าชำรุดตามกาลเวลา หน้ากากนั้นเป็นสัญลักษณ์ของนักเล่าเรื่อง

เมื่อก้าวจนพ้นจากป่าในที่สุดเสาสามต้นก็ปรากฏขึ้น เสาคั่นงดงามโดดเด่น
เหล่านั่นเคยประดับทางเข้าคฤหาสน์ พื้นผิวด้านนอกซึ่งเดิมเป็นสีขาวบัดนี้
เปื้อนเขม่าเป็นสีดำ มีรอยแตกร้าวและถูกเถาวัลย์พันทกันหลายต่อหลายชั้น

นักเล่าเรื่องลอดผ่านระหว่างเสา เขาคอยหลีกเลี่ยงซากปรักหักพัง
ขณะมุ่งหน้าไปบนทางเดินยาวอันเลี้ยวลดที่มีฝุ่นและใบไม้แห้งกองทับถม

มองเห็นแสงสว่างอยู่ทางด้านหน้า ดูเหมือนว่าจะมีผู้มาก่อน

เขาออกไปสู่สวนกลางคฤหาสน์ แท่นไฟซึ่งตั้งอยู่ตรงใจกลางสวน
มีเปลวเพลิงขนาดใหญ่ถูกจุดเอาไว้ นักเล่าเรื่องเดินไปยังกองไฟที่ทอดแสงประกาย
ในความมืด

เดินอย่างเชื่องช้า

ราวกับจะตรวจดูทุกฝีก้าวให้มันใจ

และแล้วเทศกาลวาทะรีบบราวก็เริ่มต้นขึ้นอีกเช่นเคยในปีนี้

|

"ข้าไม่นึกว่าจะมีผู้มาก่อน"

เสียงใสกระจ่างดุจแสงจันทร์ดั่งกังวาน

นักเล่าเรื่องในชุดสีดำนั่งลงบนหนึ่งในเก้าอี้หินตัวกลมที่ล้อมอยู่รอบแท่นไฟหน้ากากซึ่งปิดบริเวณรอบดวงตาของเขาไว้เป็นรูปนกน้อยกางปีกออกข้างหนึ่ง นัยน์ตาที่เห็นผ่านรูบนหน้ากากมีสีน้ำเงินราวกับกำลังสะท้อนภาพท้องทะเล

"ข้าเองก็..." ตอบได้เท่าที่นักเล่าเรื่องที่นั่งอยู่ก่อนก็โอดคอกแค่ว่า เขาไอบ้างๆ อยู่สองสามที ก่อนจะเอ่ยปากอีกครั้ง "ข้าเองก็ไม่นึกว่าจะมีใครมานอกจากตนเอง"

เสียงนั้นแหบพร่า ฟังดูแห้งผากราวกับใบไม้แห้งร่วงโรยจากต้น

"นั่นสินะขอรับ..." นักเล่าเรื่องผู้สวมหน้ากากนกน้อยมองไปรอบบริเวณ "สภาพเช่นนี้ ทุกคนคงไปเกาะอื่นกันแล้วจริงๆ"

"ช่างทำตัวเฉื่อยชานัก แต่เรื่องคฤหาสน์เจ้าเกาะกลายเป็นสถานที่รกร้าง หากเป็นนักเล่าเรื่องก็ควรต้องรู้อยู่แล้วไม่ใช่หรือ" นักเล่าเรื่องผู้มีเสียงแหบพร่าถอนหายใจคล้ายเอือมระอา "นักเล่าเรื่องที่ไม่รู้จักโลกภายนอกเป็นไปไม่ได้พอๆ กับบุตรคนที่แปด"

"จริงขอรับ"

"ไม่ใช่เรื่องคนอื่นคนไกลสักหน่อย นี่เป็นช่วงกอบโกยเงินที่มีเพียงปีละครั้งแท้ๆ หากเจ้าเกาะไม่อยู่ จะเล่าเรื่องแบบไหนก็ไม่มีรางวัลตอบแทนทั้งนั้นนะ"

"ไม่เป็นไรขอรับ" นักเล่าเรื่องผู้สวมหน้ากากนกน้อยกล่าว เขากำใบไม้แห้งที่ตกอยู่บริเวณเท้าแล้วปาเข้าไปในแท่นไฟ "เพราะข้าอยากมาที่นี่เอง"

"ประหลาดนัก"

"ท่านพูดอย่างนั้น แต่ข้าว่าท่านเองก็ประหลาดไม่แพ้ข้าเลย"

"...ก็ไม่ผิด"

ทั้งคู่มองหน้ากันก่อนจะหัวเราะ

"รอก่อนอื่นไปก็รับประโยชน์" นักเล่าเรื่องผู้สวมหน้ากากนัยตอบเช่นนั้น "อาทิตย์ตกดินแล้ว
เริ่มเลยแล้วกัน"

"ขอรับ..." นักเล่าเรื่องผู้สวมหน้ากากนัยตอบเช่นนั้น แต่กลับ
กระสับกระส่ายดูไม่สงบใจ

"เป็นอะไรไป"

"อันที่จริงแล้ว...ข้าความจำไม่ดีขอรับ เลยมีเรื่องเล่าไม่มากถึงเพียงนั้น"

"อย่ากังวลเลย ต่อให้เจ้าหมดเรื่องจะเล่าแล้ว ข้าก็จะเล่าต่อไป"

"ดีขอรับ ข้าหวังฟังท่านแล้ว"

นักเล่าเรื่องผู้สวมหน้ากากนัยยิ้มคล้ายโล่งใจ

"ข้าคือไนติงเกลขอรับ"

นักเล่าเรื่องคือผู้พเนจร พวกเขาถูกกำหนดให้ไม่อาจถือครองทั้งนามและ
บ้านเกิด ดังนั้นรูปร่างของหน้ากาจึงกลายเป็นฉายาไป หน้ากากของนักเล่าเรื่อง
ผู้เรียกตนว่าไนติงเกลนั้นเหมือนดังชื่อ มันเป็นหน้ากากรูปนกไนติงเกลกางปีกออก
ข้างหนึ่ง ขนนกแต่ละอันแกะสลักอย่างประณีตจนดูราวกับจะสยายปีกไต่บิน
ได้ทุกเมื่อ จัดว่าเป็นของชั้นเลิศ เบื้องล่างของปีกที่กางออกตรงบริเวณใต้ตาซ้าย
ห้อยอัญมณีสีสีแดงกำตุลโหดไว้

"ข้าคือโทเทนคอฟ" นักเล่าเรื่องอีกคนหนึ่งเอ่ย หน้ากากที่ปกคลุม
ตั้งแต่กลางใบหน้าจนจรดศีรษะเป็นสีขาวที่หมองด้วยเขม่าดำ มันไม่ใช่
หัวกะโหลกของแต่ตามความหมายของชื่อโทเทนคอฟ แต่รูปลักษณะก็ดูใกล้เคียง
อย่างยิ่ง ตรงรูสำหรับส่องมองใส่หินควอตซ์สีดำเอาไว้แนบสนิท ทำให้ดูประหนึ่ง
เบ้าตาอันกลวงเปล่า

"เล่าไปตามลำดับโดยเริ่มจากผู้อ่อนวัยคือธรรมเนียมของเทศกาล
ราตรีระยับพราว"

ไนติงเกลพยักหน้าให้คำพูดของโทเทนคอฟ แล้วคงความเงียบนั้นไว้ รอให้

อีกฝ่ายพูดต่อ โทเทนคอฟเองก็ปิดปากเงียบ รอให้อีกฝ่ายเริ่มเล่า

เสียงพูดเงียบลง มีเพียงเสียงพินแตกออกดังท่ามกลางความเงียบสงัดของ
ราตรีกาล

"เจ้าเริ่มก่อน" โทเทนคอฟเอ่ยขึ้นด้วยท่าทางขัดใจ

"อย่างนั้นหรือขอรับ" ในตึงเกลเอียงคอคล้ายไม่เห็นด้วยอยู่เล็กน้อย

"เจ้าเติกกว่า" โทเทนคอฟกล่าวอย่างเด็ดขาด "อาทิตยตกดินแล้ว
รีบเริ่มเสียทีเถอะ"

ในตึงเกลอ้าปากราวกับอยากพูดอะไรบางอย่าง แต่แล้วก็ปิดปากลง
คล้ายเปลี่ยนใจ เขาลุกขึ้นปรับท่านั่งบนเก้าอี้เสียใหม่ กระแอมกระไอเบาๆ
ก่อนจะเริ่มต้นเล่าเสียใจ

"ร้อนเร่ในโลกแห่งหมู่เกาะทั้งสิบแปด รวบรวมเรื่องราวจากทุกดินแดน
เดินทางและถ่ายทอดสู่ดินแดนแห่งหนอื่น นั่นคืองานของพวกเรานักเล่าเรื่อง
ในคืนหม้าย* พวกเรารวมตัวกัน ณ คฤหาสน์ของเจ้าเกาะ แล้วเล่าเรื่องราวกัน
ตลอดคืน นั่นคือเทศกาลราตรีระยับพราว...เทศกาลของนักเล่าเรื่องที่จัดเพียง
ปีละครั้ง"

ในตึงเกลโน้มตัวมาข้างหน้า คิ้วผงเปลือกเกลัดจากโถดินเผาที่วางอยู่
ระหว่างเก้าอี้ส่องตัวขึ้นมากำหนึ่ง

"ในเทศกาลราตรีระยับพราว เหตุการณ์จากแต่ละแห่งหนและปัญญา
ความรู้อันล้ำค่าของเหล่าบรรพบุรุษจะถูกเล่าขานตลอดชั่วข้ามคืน ในหมู่เกาะ
ทั้งสิบแปดที่แยกห่างกันโดยขวางกันด้วยทะเลมรณะ เรื่องเล่านั้นมีค่าดุจทองคำ
ด้วยเหตุนี้เจ้าเกาะจึงมอบรางวัลแก่บรรดานักเล่าเรื่องที่ถ่ายทอดเรื่องราว
อันล้ำค่า เรื่องราวอันสนุกสนาน และเรื่องราวที่มีประโยชน์"

เขาปามงเปลือกเกลัดใส่แท่นไฟ เปลวเพลิงลุกไหม้แรง ทอแสงลงบน
หน้ากากนน้อยจนสว่างไสว

"ทว่า...จุดประสงค์ที่แท้จริงของเทศกาลราตรีระยับพราวนั้นคือสิ่งอื่น"

ในตึงเกลยี้ดหลังตรง

* วันหม้าย คือวันที่กลางคืนยาวนานที่สุดในรอบปี ซึ่งตรงกับประมาณวันที่ 21 หรือ 22 ธันวาคมของทุกปี

"ข้าจะเล่าให้ฟัง ถึงเรื่องราวของปีศาจน้ำสะพรั่งผู้ถูกซ่อนตัวเอาไว้ใน
ความมืดอันแท้จริงที่แม้แต่เปลวเพลิงจากแท่นไฟซึ่งแผดเผาห้องฟ้ายามราตรี
ก็ยังไม่อาจส่องถึง..."

คดอโยยา

บทที่ 1

กระเด็นตัวปลอม

นักเล่าเรื่องคนหนึ่งเดินไปบนถนนในยามพลบค่ำ นามของเขาคือกระเด็น
ทว่าในโลกนี้มีเพียงคนเดียวที่เรียกเขาด้วยนามนั้น ใช่แล้ว...ก็คือตัวกระเด็นเอง

หน้ากากของกระเด็นทำจากปูนปลาสเตอร์ราคาถูก เขานำสีฟ้าและสีเขียว
มาทาทับเพื่อให้มันดูเหมือนหน้ากากหยก แต่ผลงานกลับออกมาเลวร้าย
จนไม่อาจมองเป็นนกกกระเด็น ผู้คนจึงพากันเรียกเขาว่า 'กระเด็นตัวปลอม'

กระเด็นเดินฝ่าสายลมเย็นเยียบจนแทบจะเป็นเยือกแข็ง โชคร้ายที่วันนั้น
เวลากลางวันสั้นที่สุดในรอบปี เขาออกจากปล่องไอน้ำหมายเลขสองของ
เกาะเซนตั้งแต่ก่อนเที่ยง ดวงอาทิตย์คล้อยต่ำลงระหว่างทาง และเมื่อมาถึง
เมืองหลวงยาเรฟรอบข้างก็มีดลงเรียบร้อยแล้ว

ว่ากันว่าปีศาจกินคนจะออกมาเล่นพานในคืนหมายัน ไม่ว่าจะเป็
คนที่ขยันขันแข็งสักเพียงใด เฉพาะในวันนี้ก็จะปิดประตูหน้าต่างเข้านอน
ตั้งแต่ยามโพล้เพล้ แน่นนอนว่าเมืองหลวงยาเรฟเองก็ไม่ใช้ช้อยกเว้น ในเมือง
ปราศจากคนเดินถนน สถานที่ที่พักรวมล้วนปิดลงแล้ว หรือต่อให้ยังไม่ปิด
กระเด็นก็ไม่มีเงินสำหรับค้างคืนในที่พักรวม เขาไม่มีแม้แต่เงินค่าอาหารค่ำ
เสียด้วยซ้ำ นั่นเพราะกระเด็นทุ่มเงินทั้งหมดที่มีไปกับเรือข้ามฟากมายังเกาะเซน

กระเด็นกัดดาตนเอง เหตุใดจึงลืมเสียได้ว่าคืนนี้เป็นคืนหมายัน เขา

ไม่เคยเห็นปีศาจตัวจริง แต่ก็รู้จักเรื่องเล่าที่ปีศาจมีบทบาทอยู่หลายเรื่อง หากพักกลางแจ้งในคืนเช่นนี้จะต้องถูกปีศาจกินเอาแน่ นักเลาเรื่องที่ควรถ่ายทอดเรื่องราวกลับถูกกิน เช่นนั้นแล้วจะไปได้เรื่องได้ราวอะไรกัน

เขากลัดกลุ้มไม่เห็นทางออก จึงหิวท้องที่ยังหิวโหยมุ่งหน้าไปยังคฤหาสน์ของเจ้าเกาะ หากนี่เป็นเกาะในวงแหวนชั้นสาม เจ้าเกาะย่อมยินดีต้อนรับนักเลาเรื่อง แม้เป็นนักเลาเรื่องที่อ่อนประสบการณ์ เล่าเรื่องได้ไม่ถึงสิบก็ยังรับประกันได้ว่าจะมีที่พักแรมหนึ่งคืนและอาหารหนึ่งมื้อ เพียงแต่เกาะเซนเป็นเกาะในวงแหวนชั้นสอง การปฏิบัติใดๆ ล้วนต่างไปจากวงแหวนชั้นสามที่กระเด็นเคยร่อนร่วผ่านมาโดยสิ้นเชิง เทียบกับวงแหวนชั้นสามแล้ว วงแหวนชั้นสองนับว่าอุดมสมบูรณ์ทั้งในด้านวัตถุและวิถีชีวิต เหล่าผู้อาศัยต่างฟังเรื่องราวมามากจนมีสนิมดี หากนำเรื่องห่วยๆ ไปเล่าให้ฟัง สิ่งที่ยอมมาขอมไม่ใช่เศษเงิน แต่เป็นกำปั้น...เขาเคยได้ยินมาอย่างนั้น

กระเด็นจ้องมองร่างตนเอง แขนขาอ้อมแอ้ง เสื้อผ้าสวมใส่มานานจนเก่า หากไม่มีหน้ากากนักเลาเรื่องมองอย่างไรก็คงเหมือนคนยากจนที่กำลังหิวโหยหรือต่อให้เขาไม่ได้มีสภาพเช่นนี้ คนในวงแหวนชั้นสองก็เรียกขานและล้อเลียนคนจากวงแหวนชั้นสามว่าเป็น 'พวกบ้านนอก' มาแต่เดิม เจ้าเกาะอาจไม่ยอมให้นักเลาเรื่องจากวงแหวนชั้นสามซึ่งเล่าได้เพียงเรื่องไร้สาระยืมที่พักแรมก็เป็นได้ ระหว่างวิตกกังวลเรื่องพวกนั้นกระเด็นก็มาถึงหน้าคฤหาสน์ของเจ้าเกาะ เขายืนหน้าประตูรั้วแล้วส่องมองด้านใน หน้าต่างของคฤหาสน์ดำมืด ประตูรั้วเองก็ถูกปิดเอาไว้

ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจยอมแพ้ เขาส่งเสียงไปทางคฤหาสน์

"ข้าคือนักเลาเรื่องขอรับ ได้โปรดให้ข้านอนพักสักหนึ่งคืนเถิด"

ไม่มีการตอบรับ คราวนี้กระเด็นเรียกอีกครั้งด้วยเสียงที่ดังกว่าเดิมเล็กน้อย

"ขอภัย มีคนอยู่หรือไม่ขอรับ"

หน้าต่างของคฤหาสน์ที่เคยมืดสนิทสว่างขึ้น เขาคิดว่าหากพยายามอีกหน่อยก็จะสำเร็จ จึงตะเบ็งเสียงออกไปเต็มที่

"ข้าคือกระเด็นขอรับ ข้ากำลังลำบากเพราะไม่มีที่พักในคืนนี้ ขอเพียง

หลบน้ำค้างกลางคืนได้ ช้าก็จะไม่มากเรื่อง ให้ข้าค้างคืนได้หรือไม่ขอรับ"

ประตูเปิดออก หญิงชุดดำผู้ถือตะเกียงน้ำมันปรากฏขึ้นจากด้านใน
คฤหาสน์แล้วก้าวมาใกล้รั้ว ทว่าหญิงคนนั้นกลับไม่มีที่ท้าวว่าจะเปิดรั้ว นาง
เพียงแต่ค้อมศีรษะลงต่ำอยู่ตรงหน้าเท่านั้น

"ขออภัย คืนนี้เป็นคืนเหมายัน จึงห้ามมิให้เชิญแขกเข้าไปในคฤหาสน์"

"ไม่ต้องให้ข้าเข้าไปในคฤหาสน์ก็ได้ขอรับ ขอเพียงหลบลมได้ จะเป็น
โรงเลี้ยงม้าหรือใต้ชายคาก็ได้ทั้งนั้น" กระเต็นเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูน่าสงสาร "หาก
พักกลางแจ้งในคืนเช่นนี้ ข้าคงจะถูกแซ่แข็งเอา ขอร้องล่ะขอรับ ได้โปรดช่วยข้าด้วย
เถอะ"

หญิงชุดดำมองไปรอบบริเวณด้วยท่าทางลำบากใจ ไม่สิ แทนที่จะเรียกว่า
ลำบากใจ ใบหน้านั้นดูราวกับกำลังหวาดกลัวอะไรบางอย่างเสียมากกว่า

"ได้โปรดเถอะขอรับ..."

พอกระเต็นเอ่ยปากอีกครั้ง หญิงคนนั้นก็ยกมือขว้างขึ้นราวกับจะปรามไม่ให้
พูดต่อ

"ทราบแล้ว"

นางใช้กฎเหล็กที่คล้องไว้ตรงคอเปิดประตูลูกกระเต็นรีบถลาเข้าไปด้านใน
ก่อนที่นางจะเปลี่ยนใจ หญิงคนนั้นลงกลอนอีกครั้งจากด้านหลังเขา

"ตามมาเถิด"

หญิงคนนั้นออกเดิน ทั้งคู่ก้าวผ่านทางยาวอันลัดเลี้ยวของคฤหาสน์ไปยัง
สวนที่อยู่ตรงกลาง

"ฮะ...!" กระเต็นส่งเสียงร้องอย่างตกใจ ตรงใจกลางสวนมีเปลวเพลิง
ขนาดใหญ่ลุกโชนอยู่ บนแท่นพิธีมีพืนกองสูงดูจุจุเขาและก่อไฟไว้ ด้วยเหตุนี้
สวนกลางคฤหาสน์จึงอบอุ่นสว่างไสวดูจเวลากลางวัน

"ทางด้านนั้นมีกระท่อมเก็บพืนอยู่"

หญิงคนนั้นชี้ไปทางมุมสวน จริงดังนางว่า ตรงจุดนั้นมีกระท่อมดินอยู่

"คืนนี้พักที่นั่นเถิด ข้าเตรียมอาหารค่ำให้ไม่ได้ แต่พຸ່งนี้ข้าจะนำอาหารเข้า
มาให้ตอนฟ้าสว่าง"

กระเด็นหิวมากจึงผิตหวังยิ่งนัก แต่เขาก็อดทนไว้โดยคิดว่ายังดีกว่าได้เพียงจนถูกทุบตีและขับไล่ออกไป

"ขอบพระคุณขอรับ ช่วยได้มากแล้ว"

"โปรดรอสักครู่" หญิงคนนั้นกล่าวก่อนจะหายเข้าไปในคฤหาสน์ไม่นานนักนางก็กลับมาอีกครั้งพร้อมกับผ้าห่มที่ตัดเย็บด้วยขนแกะลาพิซ

"ใช้มันเถิด" หญิงคนนั้นมอบผ้าห่มให้กระเด็น "แล้วก็สัญญากับข้าอย่างหนึ่ง ไม่ว่าจะได้เกิดเสียงใดระหว่างคืนก็ห้ามแอบมองด้านนอก แน่่อนว่าห้ามออกไปด้านนอกด้วย"

หมายความว่าอย่างไรกัน กระเด็นนึกกังขา ทว่ายังคงไม่ยอมทำให้อีกฝ่ายอารมณ์เสีย เขาจึงพยักหน้าอย่างว่าง่าย "เข้าใจแล้วขอรับ"

ได้ยั้งดังนั้นแล้วหญิงคนนั้นก็กล่าวลาอย่างรีบๆ แล้วกลับไปยังคฤหาสน์ กระเด็นมุ่งหน้าไปยังกระท่อมเก็บฟืนตามคำบอก ฟืนทั้งหมดคงถูกนำไปกองสุมตรงแท่นพิธี ด้านในกระท่อมจึงโล่งว่างและกว้างขวางพอให้เอนตัวนอนลงได้ กระเด็นห่มผ้าแล้วล้มตัวลงนอนบนฟืนกระท่อม เขาผล็อยหลับไปอย่างง่ายดาย ส่วนหนึ่งอาจเพราะเหนื่อยล้าจากการเดินทางอันยาวนาน

กระเด็นลืมตาขึ้นมามีอีกครั้งเพราะความหนาวเย็นที่คืบคลานขึ้นมาจากปลายเท้า เขาขดตัวแน่นระหว่างพยายามหลับให้ได้ แต่กลับหิวโหยเกินไปจนทำอะไรก็หลับไม่ลง

ตอนนั้นเองที่กลิ่นหอมกรุ่นลอยมา เป็นกลิ่นที่คุ้นร่อยอย่างยิ่ง เหมือนเวลาใช้ไฟย่างเนื้อที่มีมันแทรก กระเพาะส่งเสียงร้องดังจิกๆ...น้ำลายสอขึ้นมา ในปากจนกระเด็นต้องกลืนมันลงไปครั้งแล้วครั้งเล่า

เขาทนต่อไปไม่ไหวจนต้องผุดลุกขึ้นมา แล้วลองแ้มประตูกะท่อมออกเล็กน้อย ทันใดนั้นกลิ่นทั้งหลายก็พากันพวยพุ่งเข้ามาในรูจมูก กลิ่นของเนื้อย่าง กลิ่นหอมหวานของผลจีโนอันสุกงอม กลิ่นไอร้อนของหัวมันเสานึ่ง และกลิ่นของขนมปังข้าวสาลีอบใหม่กับเนยที่ละลายแล้ว

กระเด็นแ้มประตูดูอีกนิดแล้วมองออกไปด้านนอกผ่านช่องว่างนั้น

เปลวเพลิงกำลังไหมแรงประหนึ่งจะแผดเผาท้องฟ้ายามกลางคืน เบื้องหน้ากองไฟมีโต๊ะอาหารขนาดใหญ่ตั้งอยู่พร้อมด้วยอาหารเลิศรสวางเรียงรายกันจนแน่นขนัด เขาเกือบจะเปิดประตูออกจนสุดแล้วถลันไปด้านนอก ทว่าก็ยังตัวเองไว้ได้อย่างฉิวเฉียด กระเด็นนี้ถึงคำสัญญาที่ให้ไว้กับหญิงคนนั้นขึ้นมา

'ไม่ว่าจะเกิดเสียงใดระหว่างคืนก็ห้ามแอบมองด้านนอก แน่แน่นอนว่าห้ามออกไปด้านนอกด้วย'

ที่หญิงคนนั้นบอกคงหมายถึงอย่างนี้เอง กระเด็นคิด อีกเดี๋ยวงานเลี้ยงฉลองอย่างลับๆ ของท่านผู้สูงศักดิ์ทั้งหลายจะเริ่มขึ้นสินะ ในคืนหม้ายนเช่นนี้ผู้คนต่างหวาดกลัวปีศาจจนพากันเข้านอนเร็ว นับเป็นโอกาสเหมาะเหลือเกินที่จะจัดงานเลี้ยงอย่างลับๆ

"เดี๋ยวนะ...นี่แปลว่า..."

กระเด็นกล่าวกับตัวเองแล้วทอดค้อนคิด นี่แปลว่าขอเพียงเขาไม่ไปรบกวนงานเลี้ยงก็พอละสิ เช่นนั้นหากเขาเดินออกไปสักนิดแล้วหยิบอาหารมาสักหน่อยก่อนงานเลี้ยงเริ่มก็คงไม่เป็นไรมิใช่หรือ มีอาหารวางเรียงรายมากมายถึงเพียงนั้น เขาขอรับไปแค่อายละคำก็น่าจะไม่มีใครสังเกตเห็นท้องเขาส่งเสียงร้องจ๊อกๆ คล้ายจะบอกว่าเห็นด้วยๆ กระเด็นทนไม่ไหวอีกต่อไป เขาเปิดประตูอย่างเชื่องช้าและเบามือแล้วย่องออกไปด้านนอก

ด้านในสวนไม่มีใครอยู่เลย มีเพียงเปลวเพลิงบนแท่นพิธีส่องสว่างกลางความมืดและอาหารเลิศรสหูกอยแผ่รอแขกผู้มาเยือน กระเด็นหันมองรอบๆ ขณะวิ่งเข้าไปโต๊ะอาหาร เขาคว้าเนื้อเสียบไม้ย่างที่กองสูงบนจานขึ้นมากัดคำใหญ่ น้ำจากเนื้ออันชุ่มฉ่ำกระจายตัวอยู่ในปาก กระเด็นไม่เคยกินเนื้อที่นุ่มจนแทบละลายอย่างนี้มาก่อน เขาลิ้มความตั้งใจที่ว่า จะกินเพียงหนึ่งคำ เปลี่ยนเป็นก้มหน้าก้มตาเขมือบกินเนื้อ แล้วยังดื่มเหล้าเคนารวดเดียวจากปากขวด กัดลงบนผลจินโรสหวานอมเปรี้ยว ยัดขนมปังข้าวสาลีที่ทาเนยไว้จนเต็มปากแล้วสวาปามมันเสาวหวานๆ ที่ทั้งอุ่นและนุ่มตามแต่ใจต้องการ

จนในที่สุดแม้แต่กระเด็นก็ยังต้องอิม เขาผ่อนลมหายใจยาวอย่างพึงพอใจ

กินจนอิมแป้เลย นี่เป็นครั้งแรกนับแต่เกิดมาที่ได้กินของอร่อยถึงเพียงนี้
จนเต็มท้อง เพียงเท่านั้นจะตายตอนไหนก็ไม่เสียใจอีกแล้ว

เขาคิดเช่นนั้น...และพลันได้สติเอาต่อนั่นเอง กระเด็นเกิดกลัวขึ้นมา
กะทันหันจึงมองไปรอบบริเวณ ผู้ที่อยู่ในสวนกลางคฤหาสน์มีเพียงตัวเขา
หน้าต่างคฤหาสน์มืดมิด ทั้งยังเงียบสนิทไร้เสียงใดๆ เขากินไปตั้งขนาดนั้น แต่
อาหารที่กองเยอะเป็นภูเขากลับดูไม่ได้ลดลงเท่าไรนัก เช่นนั้นคงจะไม่มีปัญหา
กระเด็นนี่โล่งใจ

"อิมหรือยัง"

เสียงจากทางด้านหลังทำให้กระเด็นสะดุ้งโหยง เขาลนลานรีบลงไป
คุกเข่ากราบกราน หน้าผากแนบสนิทพื้น

"ขอภัยขอรับ ท้องหิวเกินไป ข้าเลยทนไม่ไหว..."

"ไม่เป็นไรหรอก ถึงอย่างไรข้าก็กินไม่ได้"

"...หา?"

กระเด็นเงยหน้าขึ้นอย่างกล้าๆ กลัวๆ คนวัยหนุ่มสาวสวมชุดดำยืนอยู่
ตรงหน้าเขา ผู้ชายหรือ...หรือว่าเป็นผู้หญิงกันแน่ ผมดำตรงที่ตัดไว้ระดับบ่า
และใบหน้าขาวซึ่งคงจะได้สัดส่วนนั้นยากจะระบุเพศ มีหน้าข้าคนผู้นี้ยังผอม
พอๆ กับกระเด็น ร่างเองก็ไม่สูงเท่าไรนัก

คนวัยเยาว์ผู้นั้นหันมองกระเด็นแล้วยิ้มอย่างสดใส

"อีกอย่างเจ้าตอนท้องอิมก็ดูน่ากินกว่าเจ้าตอนหิว"

สันหลังพลันหนาวสะท้าน ปีศาจ เจ้านี้คือปีศาจที่กินมนุษย์

"ตะ...เดี๋ยวก่อน!" กระเด็นกล่าวอย่างร้อนรนสุดชีวิต "ข้าคือนักเล่าเรื่อง หาก
กินข้า เรื่องเล่าที่มีแต่ข้าที่รู้ก็จะสาบสูญไปด้วย ยอมให้เกิดเรื่องเช่นนั้นไม่ได้หรอก
เพราะงั้น...ปล่อยข้าไปเถอะ"

"เจ้าเป็นนักเล่าเรื่องหรือ" ปีศาจเบิกตากว้าง "เจ้าไม่ได้สวมหน้ากากนี่"

กระเด็นคลำใบหน้าตัวเองจนทั่ว จริงด้วย เขาถอดหน้ากากตอนนอน
จากนั้นก็ออกมาด้านนอกโดยที่ยังไม่ได้สวมมัน กระเด็นรีบล้วงอกเสื้อแล้ว
หยิบหน้ากากขึ้นมา

"นะ...นี่ไง!...ตามที่เห็นเลย!"

พอกระเด็นสวมหน้ากากให้ดู ปีศาจก็หัวเราะอย่างรื่นรมย์

"หน้ากากดูประหลาดทีเดียวนะ"

"ข้าคือกระเด็น ข้าเป็นนักเล่าเรื่องอย่างที่เห็นนี่ละ ที่นี้เชื่อข้าได้หรือยัง"

"แต่ข้า...หิวจนทนไม่ไหวนะ วันนี้เป็นวันหม้ายน่ะใช่ไหมละ พอถึงคืนหม้ายน่ะ ข้าก็อดไม่ได้...อยากกินคนขึ้นมาทุกที"

ปีศาจว่าอย่างนั้นก่อนจะเผยสีหน้าที่ดูเศร้าสร้อยจากใจจริง กระเด็นเข้าใจความรู้สึกที่หิวจนทนไม่ไหวดี เขาหิวอยู่เสมอ ดังนั้นจึงเกลื่อนกึ่งสสารปีศาจเสียอย่างนั้น เพียงแต่นี้ไม่ใช่เวลามาเห็นอกเห็นใจกัน ถึงอย่างไรคนที่กำลังจะถูกกินก็คือตัวเขาเอง

"ข้าขอร้องละ เห็นแก่หน้ากานักเล่าเรื่องนี้ ช่วยปล่อยข้าไปที"

"นั่นสินะ" ปีศาจย่นคิ้วคล้ายลำบากใจ "ข้าชอบฟังเรื่องเล่ามาก มีเพียงระหว่างฟังเรื่องเล่าที่ข้าจะลืมความหิว จริงอยู่ว่าตอนนี้ข้าหิว แต่พอคิดถึงเรื่องเล่าที่จะไม่ได้ฟังหลังเจ้าหายไป ข้าก็นึกเสียดายอยู่จริง"

"ใช่ไหมละ เจ้าก็คิดอย่างนั้นใช่ไหม" กระเด็นโน้มตัวเข้าไปใกล้ คิดว่าบางทีตนอาจจะรอด ความหวังอันริบหรี่ช่วยกระตุ้นให้สมองของเขาทำงานเร็วขึ้น "ข้าจะเล่าเรื่องที่ข้ารู้ให้เจ้าฟังทั้งหมด เพราะมันไวชีวิตข้าเป็นการแลกเปลี่ยนเถอะ"

ปีศาจใคร่ครวญพร้อมทำหน้าอยู่พักหนึ่ง แต่ไม่นานนักใบหน้าเขาก็แจ่มจรัสด้วยความตื่นเต้นยินดี

"จริงด้วย! ข้าแค่ฟังเรื่องที่เจ้ารู้ทั้งหมดก็พอ ที่นี้ต่อให้เจ้าหายไปก็ไม่ใช่ปัญหาแล้ว"

"เดี๋ยวก่อน! ถึงจะไม่ได้สูงส่ง แต่ข้าก็ยังเป็นนักเล่าเรื่องคนหนึ่ง เรื่องเล่าของข้าไม่ได้มีน้อยจนเล่าจบได้ในคืนเดียวหรอกนะ!"

"นั่นเอาอย่างนี้แล้วกัน" ปีศาจทุดตัวนั่งลง "หลังจากนี้เจ้าจงเล่าเรื่องทั้งหมดที่รู้ให้ข้าฟัง ระหว่างที่เจ้าเล่า ไม่ว่าหิวเพียงใดข้าก็จะไม่กินเจ้า ข้าไม่ชอบแสงอาทิตย์จึงต้องกลับบ้านตอนฟ้าสาง เพราะฉะนั้นหากเจ้าเล่าเรื่องต่อเนื่องไปจนถึงรุ่งสางได้ เจ้าก็จะรอดไปได้โดยไม่ถูกกิน"

หากบอกว่าไม่เอาด้วยในสถานการณ์นี้ย่อมลงเอยด้วยการถูกจับกิน เช่นนั้นก็มีแต่ต้องเล่าเรื่องทั้งหมดที่จำได้ออกไป เพียงแต่ถึงจะพูดออกไปอย่างนั้น แต่ในฐานะนักเล่าเรื่องแล้วกระเด็นก็นับว่าความจำไม่ดีนัก มิหนำซ้ำเขายังไม่เคยเล่าเรื่องทั้งหมดที่จำได้ในคราวเดียว ไม่รู้เลยว่าสุดท้ายแล้วจะยื้อไปจนถึงรุ่งสางได้หรือไม่

ถึงอย่างนั้นตอนนี้เขาก็ทำได้เพียงเดิมพันกับมัน

"เข้าใจแล้ว" กระเด็นลุกขึ้นปรับท่านั่งใหม่ เขานั่งขัดสมาธิบนพื้น "ข้าจะเล่าเรื่องราวทั้งหมดที่รู้ให้เจ้าฟัง เจ้าเองก็รักษาสัญญาด้วยล่ะ"

ปีศาจได้ยินดังนั้นก็พยักหน้าด้วยท่าทางดีอกดีใจ

ราตรีอันยาวนานเริ่มต้นขึ้น

กระเด็นเล่าเรื่องของหญิงผู้กลืนหม้อเป็นอันดับแรก เมื่อฟังเรื่องของหญิงผู้หิวโหยจนกินแม้กระทั่งหม้อ แล้วตัวไปติดหนึบกับชายผู้กินแม่เหล็ก จนแยกจากกันไม่ได้ ปีศาจก็หัวเราะเสียงดัง ต่อมาเขาเล่าถึงเมืองมายาซึ่งปรากฏขึ้นทางฝั่งตะวันตกของเกาะเคโจ ไม่รู้เพราะเหตุใดเมืองกลับด้านที่ปรากฏบนผืนสมุทรนั้นจึงมีหน้าตาเหมือนราชธานีเอลราดทุกกระเปาะนิ้ว บ้างเล่าลือกันว่านั่นคือภาพอดีตของราชธานีเอลราด บ้างก็บอกว่านั้นเป็นภาพอนาคต ถัดมาเป็นเรื่องโคกนาฏกรรมของอามอยและนินซาเกาะทั้งสอง ซึ่งเป็นปรปักษ์ต่อกัน ยุซิด บุตรชายของเจ้าเกาะอามอย และอาเรีย บุตรสาวของเจ้าเกาะนินซาได้สานสัมพันธ์รักต้องห้าม ทั้งคู่ถูกด่อนจนมูมจึงกุมมือกัน กระโดดลงทะเลเพื่อปลิดชีพตน จากนั้นคือเรื่องของแมลงร้ายที่กัดกินไร่ฝ้ายเหลืองบนเกาะเรชิโคจนเหี้ยนในเวลาเพียงสามวัน ถัดมาอีกเป็นเรื่องของแม่มดน่าสะพรึงกลัวผู้อาศัยอยู่ในป่าลึกของเกาะทาเลน

ปีศาจตั้งใจฟังทุกเรื่องราวอย่างยิ่ง เขากำหมัดด้วยความโกรธเกรี้ยว ต่อบทตัดสินอันไม่เป็นธรรม ส่งเสียงหัวเราะให้เรื่องบ้าบอไร้สาระ ประมือขึ้นชมเรื่องการผจญภัย แล้วยังถึงกับน้ำตาคลอเมื่อฟังเรื่องเศร้าโศก กระเด็นคิดว่าที่ผ่านมาไม่เคยมีใครฟังเรื่องที่ตนเล่าอย่างกระตือรือร้นถึงเพียงนี้เลย และไม่เคยรู้สึกว่าการเล่าเรื่องสนุกขนาดนี้มาก่อน เขาเล่าต่อไปเรื่อยๆ สัมเลือน

กระทั้งว่าตนจะถูกกินหากหมดเรื่องที่จะเล่า

เจ้าเกาะเอนจาผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือว่าเป็นจอมตะกละกินเห็ดที่ขึ้นบนคาน
คฤหาสน์ ก่อนจะตายไปอย่างง่ายดาย พอเล่าเรื่องนี้จบกระเด็นก็ถอนหายใจยาว
"มันเรียกว่าเห็ดมูจิگا เป็นเห็ดพิษที่เด็กสามัญชนทุกคนรู้จัก เรื่องนี้
สอนให้รู้ว่าถ้าตะกละกินจะไม่มีทางเจอเรื่องดี"

กระเด็นพูดแล้วยิ้มเจื่อน ตัวเขาในตอนนี้อะไรก็ตะกละกินจนกำลังใกล้ตาย
จึงรู้สึกว่าการของเจ้าเกาะเอนจาไม่ตลกเอาเสียเลย

"ข้าเคยกินเห็ดพิษนั้นอยู่นะ" ปีศาจบอก

"เอ?" กระเด็นถึงกับลืมหูลืมตา โนมตัวเข้าไปใกล้อย่างสนใจ "ปลอดภัยดี
หรือ เจ้า?"

"ทนายทนายอยู่สามสี่วัน แต่ตายไม่สำเร็จ" ปีศาจเผยรอยยิ้ม
ที่ดูเหงาหงอยอยู่เล็กน้อย "ปีศาจจะไม่ตายหรอก ข้ายังอายุยืนกว่ามนุษย์มาก
เหลือเกิน ต้องถูกขังในห้องใต้ดินที่แสงส่องไม่ถึง อยู่ตามลำพังไม่ได้พูดคุย
หรือกินอาหาร ผ่านวันเวลายาวนานจนสติเลือนรางไปด้วยการทอดมองความมืด
แต่ว่า...นั่นเรียกว่ามีชีวิตได้ไหมนะ เช่นนี้ก็เหมือนตายไปแล้วเลย"

กระเด็นพูดอะไรไม่ออก เขาไม่สามารถตอบได้แม้แต่คำเดียว

"อา...ແຍ່ແລ້ວ" ปีศาจกุมท้องกะทันหัน "นี่รับเล่าเรื่องต่อไปสิ"

คำคืนยังไม่มีการท้าวจะสิ้นสุด

ต่อไปจะเล่าเรื่องอะไรดี...กระเด็นคิด ก่อนจะรู้ตัวว่าหัวสมองว่างเปล่า เขา
เล่าเรื่องที่จำได้ไปหมดแล้วนี่เอง กระเด็นตื่นนอนชุดคิ้วยเรื่องราวจากกันบั้ง
ความทรงจำ จากนั้นจึงรู้ตัวว่ายังมีอีกหนึ่งเรื่องสุดท้ายหลงเหลืออยู่

"ข้างปล่องไอน้ำหมายเลขสามในเกาะบุณชา มีหมู่บ้านชื่ออังกู ที่นั่น
มีเด็กกำพร้าคนหนึ่ง ชื่อของเขาคือ...ชาวาโต"

ชาวาโตใช้ชีวิตอย่างกระเปียดกระเสียดด้วยการช่วยงานเกษตรเช่นเดียวกับ
เด็กกำพร้าคนอื่นๆ ในตอนเช้าเขาตื่นพร้อมกับไอน้ำแรกแล้วไปยังไร่ นา ทำงาน
ตลอดทั้งวันจนอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง ตกกลางคืนเขาอนบนพื้นดินเปล่าเปลี่ยวของ
กระท่อมที่ก่อขึ้นอย่างง่าย ๆ ขดตัวหลับใหลดุจสุนัขขี้สับกับเด็กกำพร้าคนอื่นๆ

ในปีหนึ่งภัยพิบัติอันน่าหวาดหวั่นจุโถมเกาะนุนซา ข้าวสาลีเสียหายด้วยโรคใบด่าง ใบเขียวขจีของต้นข้าวสาลีที่ขึ้นเบียดเสียดกันแปรเปลี่ยนเป็นสีเหลืองในพริบตา ก่อนจะพากันแห้งเหี่ยวไปโดยไม่อกรวง ทุกบ้านล้วนไม่เหลือกินเหลือใช้พอจะเมตตาพวกเด็กกำพร้าอย่างชาวาโต เหล่าเด็กกำพร้าผ่ายผอมจนตกตายไปคนแล้วคนเล่า มีคนที่พยายามขโมยอาหารและโดนทุบตีจนตายอยู่ไม่น้อยเช่นกัน

หากเป็นอย่างนี้ต่อไปต้องตายแน่ ชาวาโตคิดเช่นนั้น เขาจึงลาจากชุมชนที่อยู่อาศัย ฝ่าเข้าไปในป่าต้องสาปซึ่งปกติแล้วผู้คนไม่ย่างกรายเข้าไป กินรากของต้นหญ้าและทะเป่ลือกไม่ระงับความหิวโหย เขาอาศัยอยู่ริมหนองน้ำขุนในส่วนลึกของป่า คอยจับแมลงอวบอ้วนสีม่วงที่มารวมตัวกันตรงหนองน้ำกิน

ในบรรดาเด็กกำพร้าที่เคยพำนักร่วมกันมีเพียงชาวาโตคนเดียวที่รอดชีวิต หลังหมู่บ้านอังจูตั้งตัวขึ้นมาใหม่จากภัยแห่งความอดอยากแล้ว เขาก็ยังคงไม่กลับหมู่บ้าน คนเขานาซึ่งไม่มีที่ดินในครอบครองนั้นไม่ว่าจะทำงานหนักเพียงใดก็ได้รับไม่ถึงหนึ่งเสี้ยวขนมปังต่อหนึ่งวัน หากผลผลิตยังไม่สู้ดีต่อไปก็มีแต่จะอดตาย ชาวาโตทิ้งหมู่บ้านอังจู เดินทางไปยังเมืองกิดันอันเป็นเมืองหลวงของเกาะนุนซา เขาเอาชีวิตรอดต่อไปด้วยการลักขโมยและฉกฉวยเอาของของผู้อื่น

ทว่าวันหนึ่งก็เกิดเหตุการณ์ที่เปลี่ยนชีวิตของเขาไป

"นักเล่าเรื่องยืนอยู่ในเมืองกิดัน นางเล่าเรื่องได้วิเศษมากจนคว้าหัวใจของชาวาโตไว้ได้ในทันที"

ชาวาโตแอบหนีบุนปลาสเตอร์จากห้องทำงานของช่างหล่อโลหะมาทำหน้ากาก จากนั้นเขาค่อยลงสีด้วยตัวเอง ชาวาโตตั้งใจจะเลียนแบบหน้ากากของนักเล่าเรื่องที่ยืนอยู่ตรงมุมเมืองผู้นั้น แต่ผลงานที่ได้กลับออกมาหน้าตาแปลกประหลาดจนดูไม่เหมือนเลยสักนิด ถึงอย่างนั้นชาวาโตก็ยังพึงพอใจในผลงาน เขาละทิ้งนามของตน ปิดบังใบหน้าด้วยหน้ากาก และกลายมาเป็นนักเล่าเรื่อง

เรื่องที่ชาวาโตเล่าแทบทั้งหมดคือเรื่องซุบซิบที่แอบฟังมาจากฝูงชนอันวุ่นวายภายในเมือง นั่นทำให้เขาถูกนักเล่าเรื่องคนอื่นจ้งเกลียดชัง เพราะ

นักเล่าเรื่องทั้งหลายต่างเชื่อกันว่าเรื่องที่เล่าจะต้องเป็นความจริง ถึงอย่างนั้น ชาวโตก็หาได้นำมาใส่ใจ เขาพูดเก่งมาแต่ไหนแต่ไรจึงแต่งเรื่องไปส่งๆ แม้จะเป็นเรื่องเล่าเกินจริงที่ปราศจากหลักฐานสนับสนุนใดๆ แตกียังมีคนมากมาย ยินดีฟัง ชาวโตหาเงินพอให้ประทังชีวิตผ่านไปได้ในแต่ละวัน

เขาเร่ร่อนไปในหมู่เกาะของวงแหวนชั้นสาม และค่อยๆ มั่นใจในตัวเองมากขึ้นตามลำดับ เล่าประวัติศาสตร์น่าเบื่อกับเหตุการณ์ไร้เหตุผลจะไปสนุกอะไรเล่า เรื่องเล่าจะถ้าไม่สนุกก็ไร้ความหมาย เขาเอ่ยเช่นนั้นได้อย่างเต็มปากเต็มคำ ทำเอาบรรดานักเล่าเรื่องคนอื่นโกรธเคืองและพยายามยัดหน้ากากของชาวโตไป ตอนนั้นเองที่เขาตัดสินใจหนีจากวงแหวนชั้นสามเข้ามายังวงแหวนชั้นสอง ทว่าโชคร้ายนัก วันที่เขามาถึงวงแหวนชั้นสองกลับเป็นวันเหมยอัน ในเมืองไร้เงาคน เรือนพักแรมก็ปิดทำการ ชาวโตผู้ไม่มีที่ไปจึงไปเยือนคฤหาสน์ของเจ้าเกาะ

"หญิงคนหนึ่งที่ออกมาจากคฤหาสน์บอกให้เขาไปพักในกระท่อมเก็บฟืน นางเตือนไว้ในตอนสุดท้ายว่า 'ไม่ว่าจะเกิดเสียงใดระหว่างคืนก็ห้ามแอบมองด้านนอก แน่จนกว่าห้ามออกไปด้านนอกด้วย' ทว่าเขากลับไม่รักษาสัญญา เขาดันถูกอาหารล่อออกมาจากกระท่อมเก็บฟืนเสียได้ ชายผู้หิวโหยลืมทั้งความหวาดกลัวและความรู้สึกผิดแล้วดื่มกินอย่างเต็มที่ ตอนนั้นเองที่คนวัยเยาว์ผู้หนึ่งปรากฏขึ้นด้านหลังเขา กระทั่งความสุขที่ได้จากความอิ่มท้องก็ยิ่งหายวับไปในพริบตา นั่นเพราะแท้จริงแล้วคนวัยเยาว์ผู้นั้น...คือปีศาจกินคน"

กระเด็นดื่มเหล้าเคนาหนึ่งอีก นำประหลาดที่เขาไม่รู้สึกลัวตกลัวนัก เขาเพียงแค่เศร้า อีกไม่นานช่วงเวลาที่เขาสนุกถึงเพียงนี้จะจบลงแล้ว นั่นช่างน่าเศร้าเหลือเกินจริงๆ

"ปีศาจบอกกับชายคนนั้นว่า 'ระหว่างที่เจ้าเล่า ไม่ว่าหิวเพียงใดข้าก็จะไม่กินเจ้า ข้าไม่ชอบแสงอาทิตย์จึงต้องกลับบ้านตอนฟ้าสาง เพราะฉะนั้นหากเจ้าเล่าเรื่องต่อเนื่องไปจนถึงรุ่งสางได้ เจ้าก็จะรอดไปได้โดยไม่ถูกกิน' เขาเริ่มเล่าอย่างสุดชีวิต ตอนแรกเขาคิดเพียงแค่ว่าไม่ยากถูกกิน แต่เพราะปีศาจตนนั้นฟังอย่างกระตือรือร้นมาก เขาจึงสนุกที่ได้เล่าขึ้นมาในเวลาไม่นาน

เขาเล่าเรื่องที่รู้ไปเรื่อยๆ แต่ว่า...เวลาที่เรื่องเล่าหมดลงก็มาถึงจนได้ ชายคนนั้นเตรียมใจแล้วบอกกับปีศาจเช่นนี้ "กระเด็นสุดหายใจเข้าลึก จากนั้นก็จ้องมองนัยน์ตาสีน้ำเงินของปีศาจตรงๆ "เรื่องเล่าของข้าจบลงเท่านี้ ข้าไม่อยากถูกกินหรอก แต่ในเมื่อสัญญาไว้แล้วก็ช่วยไม่ได้ ถึงชีวิตข้าจะไม่ได้ดีอะไร แต่ตัวข้าที่ได้ใช้เวลาในคืนสุดท้ายอย่างสนุกสนานถึงเพียงนี้ก็คงพอใจได้นะ"

คำพูดนั้นทำให้ปีศาจเข้าใจในที่สุด

"เรื่องเล่าเมื่อครู่นี้เป็นเรื่องของเจ้า..."

"เรื่องของข้าเอง"

"นี่เป็นครั้งสุดท้ายหรือ"

"ใช่แล้ว"

ปีศาจเริ่มสั่นเทา "ไม่ได้ล่ะ แบบนั้นไม่ได้หรอก"

"ต่อให้เจ้าบอกว่าไม่ได้...ข้าก็หมดมุขแล้ว"

"อะไรก็ได้ทั้งนั้น เจ้าถนัดแต่งเรื่องสดไม่ใช่หรือ"

"นั่นก็ต้องมีเรื่องตั้งต้นมาก่อนอยู่ดี ข้าเล่ามันไปหมดแล้ว"

"อย่าพูดอย่างนั้นสิ เจ้าบอกว่าจะเล่าให้ฟังจนถึงรุ่งสางนี่"

"ข้าคือกระเด็นตัวปลอม พุดโกหกเป็นงานถนัดของข้าอยู่แล้ว"

"อะไรกัน...ไม่ได้ล่ะ...ไม่ได้..."

ปีศาจจ้องตัวถอดร่างของตนไว้นั่น ประหนึ่งกำลังกดข่มอะไรบางอย่างที่พยายามออกมาจากด้านในกายลงไปอย่างสุดความสามารถ ปลายนิ้วที่จับแขนตัวเองไว้แปรเปลี่ยนเป็นสีม่วง จากนั้นเล็บยาวอันแหลมคมก็งอกขึ้นพร้อมเสียงดังกึกๆ ริมฝีปากสีแดงได้รูดขึ้นฉีกออกเรื่อยๆ ไปจนสุดโคนขากรรไกร

ปีศาจลุกขึ้นยืน กระเด็นเตรียมใจว่าคงถึงเวลาแล้ว

"ท่านพ่อ!" อยู่ๆ ปีศาจก็ตะเบ็งเสียง "ท่านอยู่ตรงนั้นใช่ไหม เหตุใดถึงไม่ช่วยคนผู้นี้ เหตุใดจึงเอาแต่มองเฉยๆ เล่า"

กระเด็นมองปีศาจอย่างตกตะลึง *นี่คือบุตรของเจ้าเกาะ? เรื่องเช่นนั้นเป็นไปได้ด้วยหรือ*

ปีศาจหันไปทางคฤหาสน์ ก่อนจะคำรามราวกับสัตว์ป่า "เหตุใดถึงทอดทิ้ง

คนผู้นี้เล่า เพราะเป็นคนจากข้างนอกหรือ เพราะไม่ใช่คนของเกาะนี้หรือ!"

ทว่าคฤหาสน์กลับยังคงเงียบสงัด ไม่มีแสงไฟสว่างขึ้นแม้แต่ดวงเดียว ผู้คนที่อยู่ด้านในคฤหาสน์คงกำลังกลืนหายใจในความมืดและมองลงมายังสวนตรงกลาง

ปีศาจส่งเสียงโหยหวนขณะกุมศีรษะ เข้าทรุดลงกับพื้นดิน

กระเด็นตั่งท่าจะพุ่งเข้าไปหา

"ห้ามเข้ามาใกล้!"

ผู้เสียงของปีศาจเปลี่ยนไป เสียงที่ฟังดูนุ่มนวลแปรเปลี่ยนเป็นเสียงต่ำดุจเสียงยามแผ่นดินสะเทือน ดวงตาของปีศาจที่มองเขาเปลี่ยนจากสีน้ำเงินลึกดำเป็นสีดำสนิท ดวงตานั้นมืดมิดและว่างเปล่าราวกับหลุมปล่องไอน้ำที่ดำดิ่งไปจนถึงก้นบึ้งของผืนดิน

"เจ้าเป็นคนดี เจ้าเล่าเรื่องให้อสูรกายอย่างข้าฟังตั้งมากมาย ข้าไม่อยากกินเจ้า"

ปีศาจส่ายหน้าอย่างเกรี้ยวกราด ความปรารถนาที่จะกินคนและความรู้สึกที่ไม่อยากฆ่าอีกฝ่ายปะทะกันอยู่ในใจ ปีศาจใช้เล็บแหลมนั้นข่วนร่างตนเอง เลือดผ้าขาดออก ผิวที่คล้ำลงเรื่อย ๆ จึกเปิด เลือดสดสาดกระจาย

"...พอแล้วละ" กระเด็นเอื่อยขึ้นอย่างไม่อาจทนดูอีกต่อไป เขาเข้าไปใกล้ปีศาจแล้วคุกเข่าลงตรงหน้าอีกฝ่าย นัยน์ตาของปีศาจในยามนี้กลายเป็นเหมือนหลุมมืดมิดที่ไม่มีแสงแทรกแม้แต่สายเดียว สีผิวดำดุนั้นตะโก ซ่องปากแดงฉาน มีฟันที่คล้ายใบมีดเรียงติดกัน ถึงอย่างนั้นกระเด็นก็ยังคงไม่รู้สึกกลัว เขาเพียงเวทนาปีศาจตนนี้อย่างยากจะทานทน

กระเด็นวางมือลงบนไหล่ของปีศาจ

"กินข้าเสีย"

ปีศาจส่ายหน้า ฟันกระทบกันจนเกิดเสียงทุกครั้งที่เขาหน้านั้นขยับ

"บอกว่ารีบกินได้แล้ว ข้ากินจนอิ่มท้องแล้ว เวลาหิวนะ...ก็ต้องช่วยเหลือกันสิ"

รู้ตัวอีกทีกระเด็นก็กำลังยืมให้ปีศาจ

"ขอบคุณนะ ขอขอบคุณที่ช่วยฟังเรื่องของกระเต็นตัวปลอมอย่างข้าจนจบ"
 ใบหน้าของปีศาจเข้ามาใกล้
 กระเต็นหลับตาลงอย่างเงียบบ้าง

รุ่งอรุณมาถึง ร่างของผู้คนปรากฏออกมาจากด้านในของคฤหาสน์
 เจ้าเกาะแห่งเกาะเซนผู้เป็นนายของคฤหาสน์เก็บกระดูกที่เหลืออยู่ด้วยตนเอง
 ก่อนจะสั่งให้ข้ารับใช้กลบฝังอย่างประณีต

จากนั้น...เขาจึงคิด เจ้าสิ่งนั้นรักษาสติเอาไว้ได้ระหว่างที่นักเล่าเรื่อง
 ถ่ายทอดเรื่องราว เช่นนั้นหากรวบรวมนักเล่าเรื่องจำนวนมากมาเล่าเรื่องกัน
 ตลอดคืน ต่อให้เป็นคืนหมายนเจ้าสิ่งนั้นก็อาจข้ามผ่านไปได้โดยไม่ต้องกิน
 มนุษย์...

II

"นับแต่นั้นเองที่มีการพานักเล่าเรื่องมารวมตัวกัน ณ แท่นไฟของ
 เทศกาลราตรีระยิบพรายในคืนหมายน และสั่งให้ถ่ายทอดเรื่องราวกัน
 ตลอดทั้งคืน ว่ากันว่าจะมีปีศาจมาปะปนอยู่ในบรรดานักเล่าเรื่องผู้มารวมตัวกัน
 ในเทศกาลราตรีระยิบพราย ดังนั้นหากอยากผ่านคืนวันหมายนไปอย่างปลอดภัย
 นักเล่าเรื่องก็มีแต่ต้องเล่าไปเรื่อย ๆ เท่านั้น ไม่แน่ว่ากระทั่งในวินาทีนี้เองปีศาจ
 ก็อาจกำลังนั่งฟังเรื่องราวของพวกเราอยู่ก็เป็นได้"

ในดิงเกลปิดปากลงเสียงๆ

เขาปามงเปลือกเกลาดเข้าไปในเปลวไฟอย่างแถมซ้ำ นั่นเป็นสัญญาณ
 บอกว่าเล่าจบแล้ว

"เรื่องเล่าน่าสนใจดี" โทเทนคอฟว่าแล้วยิ้มกริ่ม "อะไรกัน ก็มีเรื่องเล่าดี ๆ อยู่
 ไม่ใช่หรื่อ"

"เป็นเกียรติที่ได้รับคำชมจากท่าน"

ในดิงเกลแยมยิ้มบางก่อนจะมองไปยังเปลวเพลิงในแท่นไฟ

"กล่าวกันว่าการก่อไฟในคืนหม้ายนั้นทำเพื่อชี้ทางแก่ปีศาจขอรับ เพราะเหตุใดไฟจึงดึงดูดปีศาจได้กันนะ"

"เวลาเห็นแสงสว่างกลางความมืดมนุษย์เองยังก้าวไปหา ปีศาจน่าจะอาศัยอยู่ในความมืดมานานกว่ามนุษย์มาก จะถูกแสงสว่างดึงดูดได้มากกว่าก็สมควรแล้วนี่"

"อา...อย่างนี้เอง" ในติงเกลพยักหน้าราวกับไม่เคยนึกถึงเรื่องนี้มาก่อน "ยอดไปเลย ท่านโทเทนคอฟ อย่างกับเข้าใจความรู้สึกของปีศาจเลยขอรับ"

"อย่าเติม 'ท่าน' หน้าชายน่า มันประหลาด" โทเทนคอฟเกาศีรษะ เส้นผมสีขาวที่พันกันอยู่แล้วยิ่งยุ่งเหยิงขึ้นไปอีก

"แล้วมันเรื่องเมื่อไรกันล่ะ ใต้เรื่องนั้นนะ"

"เอ๊ะ?"

"บอกไว้ก่อนนะว่าหมู่เกาะทั้งสิบแปดในปัจจุบันไม่มีเกาะชื่อ 'เกาะเซน' "

"นั่น...ทำไมกันล่ะ"

"เมื่อประมาณสามร้อยปีที่แล้วเกาะเซนพ่ายแพ้ในศึกกับเกาะซกโซ ทำให้ตกเป็นเกาะในอาณาเขตไป บรรดาผู้ที่มีสายเลือดของท่านเจ้าเกาะเซน ถูกตัดหัวกันหมด ดังนั้น 'เกาะเซน' ในอดีตจึงถูกเรียกใหม่ว่า 'เกาะคูดี อาณาเขตแห่งซกโซ' เกรงว่าคฤหาสน์เซนครงจะกลายเป็นสถานที่รกร้าง ที่เก่าแก่ยิ่งกว่าที่นี้มากๆ ไปแล้ว"

"อย่างนั้น...หรือหรือ" ในติงเกลก้มหน้าลงเล็กน้อย ก่อนจะพึมพำคล้ายพูดคนเดียว "ไม่รู้มาก่อนเลย"

"เจ้าช่างไม่รู้จักโลกเลยจริงๆ ให้ข้าเรียกว่าในติงเกลตัวปลอมเสียดีไหม"

"อีก...อย่าทำอย่างนั้นเลยขอรับ"

โทเทนคอฟมองท่าทางลนลานของในติงเกล ก่อนจะโบกมือขวาเหมือนกำลังบอกว่า 'ล้อเล่นน่า'

"ข้าขอบเรื่องปีศาจ เลยมีเรื่องเล่าแฉวนนั้นอยู่ค่อนข้างมาก แต่ก็ยังมีเรื่องที่ข้าไม่รู้จักอยู่ด้วยสินะ"

"ขอบเรื่องปีศาจ...จ้ะหรือขอรับ"

"ไม่ได้หรือ"

"แต่ปีศาจกินคนนะขอรับ"

"ก็แค่กินหนึ่งในคืนเหมาฮัน อี" โทเทนคอฟส่งเสียงขึ้นจมูก "ถ้าแค่นั้น มนุษย์ก็น่ากลัวกว่ากันมาก เจ้าคิดว่าสงครามใหญ่ก่อนหน้านี้มีคนที่ตายสักกี่คนกัน"

ไหล่ของไนติงเกลสั่นสะท้าน มือขาวทั้งสองข้างกำแน่นบนดัก ก่อนที่เขาจะเอ่ยเสียงเบา "เรื่องนั้น...ข้ายังไม่อยากพูดถึงขอรับ"

โทเทนคอฟพยักหน้าเห็นด้วย

"นั่นสินะ เรื่องสงครามนั้นเอาไว้ดีกว่านี้ก่อนเถอะ" เขากำผงเปลือกเกล็ดตัวขึ้นมา แว่วเสียงดุจเม็ดทรายเสียดสีกัน "เอาละ ต่อไปเข้าสิ"

โทเทนคอฟปาดผงเปลือกเกล็ดอย่างแรง เปลวไฟลุกฟุ้งขึ้นมา

"โลกแห่งหมู่เกาะทั้งสิบแปด...ตรงใจกลางนั้นคือเกาะราชันอิฐ รอบล้อมด้วยสองเกาะในวงแหวนชั้นหนึ่ง ถัดออกมาด้านนอกมีแปดเกาะในวงแหวนชั้นสอง และด้านนอกสุดเจ็ดเกาะในวงแหวนชั้นสาม ทว่าครั้งหนึ่งวงแหวนชั้นสามเองก็เคยมีแปดเกาะเช่นกัน นามของเกาะที่สาบสูญคือเซนต์ กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว...ว่าไปแล้วก็ไม่นานถึงเพียงนั้น นี่เป็นเรื่องในยุคสมัยของปู่ของปู่ทวดของราชาองค์ปัจจุบัน"

煌夜祭

Sparkling Night Festival

ชุมนุมนักเล่าขานกับราตรีกาลแห่งปีศาจ

ทาซากิ เรย์ เซียน

สิริมนต์ สัมไพโรจน์ แปล

จำนวน 232 หน้า

ราคา 339 บาท

KOYASAI

Copyright ©2006, 2013, 2023 Ray Tasaki

Thai translation rights arranged with CHUOKORON-SHINSHA, INC.

through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Kana Japanrights Agency, Bangkok

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3399-9

ภาพประกอบ Krisedge Vx

ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.enter-books.com

editor@enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

ใครกันแน่... ที่เป็นปีศาจแฝงตัวอยู่ในงานเทศกาล!

ณ คฤหาสน์ร้างในคืนหมายัน คืนที่ราตรีกาลทอดยาวนานที่สุด
สองนักเล่าเรื่องสวมหน้ากากมาพบกันในเทศกาลราตรีระยับพราว
เพื่อเล่าเรื่องราวจนรุ่งสาง... และช่วยให้ปีศาจกินคนไม่ต้องหิวโหย

‘โนติงเกล’ และ ‘โทเทนคอฟ’ พลัดกันเล่าเรื่องที่ซ่อนความลับ
ทั้งเรื่องราชาผู้เหี้ยมโหด แม่มดในป่าลึก และปีศาจที่ยังไม่รู้ว่าเป็นปีศาจ
แม้ทั้งสองจะไม่เคยรู้จักกัน แต่เรื่องราวของพวกเขากลับเชื่อมโยงกันอย่างน่าพิศวง

และเมื่อเรื่องส่วนสุดท้ายถูกเล่าจบในยามรุ่งสาง
ความจริงที่ถูกซ่อนไว้ระหว่างถ้อยคำจะปรากฏ!

สุดยอดนิยายแฟนตาซีที่ทั้งงดงามและน่ากลัว
เจ้าของรางวัลชนะเลิศงานประกวดนิยาย C★NOVELS ครั้งที่ 2!

เข้าสู่โลกจินตนาการ

ทดลองอ่าน

วรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-06-3399-9

9 786160 633999

ราคา 339 บาท

www.enter-books.com